

[Gustav Pedersen.]

omgang lader sig drive frem af dem, der ved forrige valg fik venstre til at gøre overbud, så snart der var tale om erhvervenes bevægelsesfrihed i vor samhandel med omverdenen. Både det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft og det ærede medlem hr. Erik Eriksen må imidlertid forstå, at end ikke en mindretalsregering kan gå videre i indrømmelser end til den grænse, som selv oppositionen ville være nødt til at sætte, om den havde ansvaret. Det er imidlertid en så helt umulig situation, man vil drive regeringen ud i. Så kan man i hvert fald ikke bagefter beklage sig over, at det gav konsekvenser.

Allerede da regeringen Hedtoft påbegyndte sit arbejde, kom der fra oppositionen udtalelser i retning af, at de beføjelser og fuldmagter, man kunne gå med til at give en såkaldt liberal regering, ville man ikke på forhånd være forpligtet til at give en socialdemokratisk regering. Situationen har gentaget sig mere eller mindre tilsløret, hver gang vareforsyningsloven eller prisloven skulle fornys, indtil den nu synes at gå i hårdknude. Man har i og for sig erkendt, at den økonomiske stilling, vort land indtager, hverken indadtil eller udadtil er blevet sådan, at enhver, der ejer eller kan låne fornøden kapital, også skal kunne foretage indkøb, hvor han vil, og af de varer, han mener giver størst fortjeneste, uanset om vore forpligtelser til andre lande så kan opfyldes eller ej. Man erkender for så vidt også, at det ville være fuldkommen håbløst for rigsdagen at træffe alle de detailafgørelser, der skal træffes, hvis man ikke tør gå så vidt som til at åbne alle sluser. Det betyder igen, at hvis venstre eller det konservative folkeparti dannede regering i morgen, måtte de i overmorgen møde og anmode rigsdagen om at give dem de samme fuldmagter, som man er så betænkelig ved at give en socialdemokratisk handelsminister. Man har tidligere motiveret denne forskelsbehandling med påstanden om, at en socialdemokratisk minister lettere lod sig friste til planøkonomiske eksperimenter end f. eks. en venstreminister. Hvem garanterer iøvrigt for det? Da det ærede medlem hr. Axel Kristensen var handelsminister, stod han jo, da han lidt pludseligt skulle til at gå, midt i et stykke planøkonomisk arbejde, som blandt andre de konservative valgkandidater havde megen glæde af at anvende som skyts mod venstre under valgkampen. Det afgørende i hele dette forhold er imidlertid,

at der nu er al grund til at tro, at man vil gå så langt i retning af at prøve at udsulte regeringen, at denne, uanset om den har lyst eller ej, er nødt til at fremkalde en ændring. Der er nemlig ingen, som har lov til at tro, at en socialdemokratisk regering vil gå videre i retning af at lukke op for alle sluser, end det anses for forsvareligt under hensyntagen til landets økonomi og eksporten af de varer, der alene kan sikre os de råstoffer og produktionsmidler, som er nødvendige for befolkningen og ikke mindst for erhvervene.

Erik Eriksen: Jeg har først nogle bemærkninger til det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft i anledning af de udtalelser, han fremsatte her forleden dag om devalueringen. Må jeg med det samme sige, at det forekommer mig ikke, at der i det ærede medlems tale var nogen anker af egentlig erhvervsmæssig vægt imod det, der var sket. Beklagelsen over, at partierne ikke fik længere tid til deres overvejelser, kan vi vel i og for sig allesammen dele.

Men lad os nu forudsætte, at der var givet længere tid, var resultatet så blevet anderledes?

Jeg tror at turde sige, at der ikke er et menneske, som har indsigt i praktiske erhvervsforhold, der vil tro det. Jeg tror heller ikke, der er nogen her i rigsdagen, der gør det — jeg tror egentlig heller ikke det ærede medlem selv.

Dernæst gjorde det ærede medlem nogle bemærkninger om, at erhvervslivets ledere var blevet spurgt for partierne. Må jeg dertil sige, at jeg for mit vedkommende er meget tilfreds med, at erhvervslivets ledere er blevet spurgt, og jeg synes, det havde været fuldkommen utilgiveligt, hvis det ikke var sket. Så vil altså det ærede medlem overfor dette sige, at regeringen burde have spurgt partierne, førend den spurgte erhvervene. Hvis vi nu prøver at gå ind også på den tanke, melder det spørgsmål sig: Hvis nu dette var sket, ville erhvervsledernes stilling da være blevet en anden? Med andre ord: Er der siden devalueringen fra politisk side fremført argumenter af erhvervsmæssig art, som kan tænkes at have øvet indflydelse på erhvervsledernes stillingtagen? Også her tror jeg at turde svare nej. Jeg ser helt bort fra det ærede medlem hr. Aksel Larsens bemærkninger, hele hans angreb på devalueringen. Jeg tror ikke, der var noget i hans tale, som kunne tænkes at ville ændre erhvervsledernes bedømmelse af dette.